

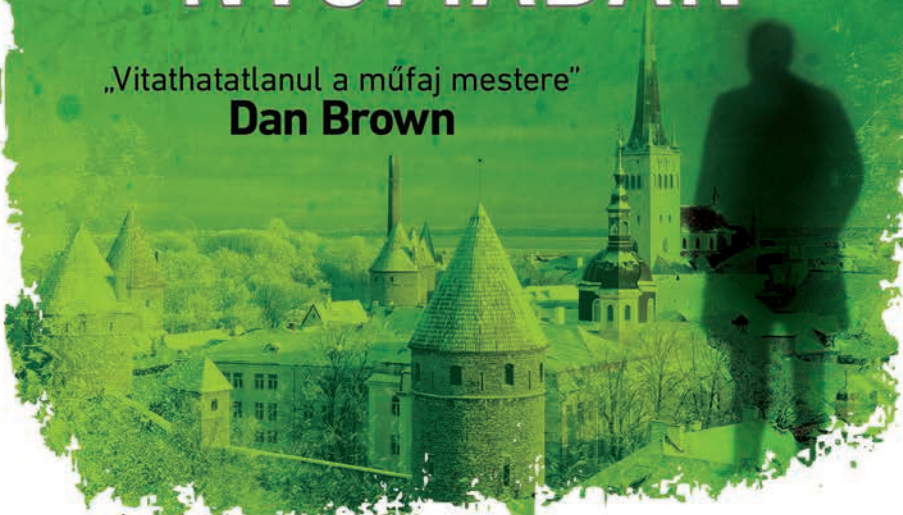

STEVE BERRY

NAGY KÁROLY NYOMÁBAN

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”

Dan Brown

EGY

GARMISCH, NÉMETORSZÁG
DECEMBER 11., KEDD, A JELENBEN

13 ÓRA 40 PERC

COTTON MALONE GYŰLÖLTE A SZŰK, ZÁRT helyeket.

Ezt most még fokozta, hogy a kötélpálya fülkéje zsúfolásig megtelt. Az utasok többsége vakációzó turista volt színes öltözékben, vállukon többnyire sílécikkel vagy botokkal. Hallotta, hogy különböző nemzetiségekhez tartoznak. Voltak köztük olaszok, néhány svájci, egypár francia, de többségében németek. Ő az elsők között szállt föl, és hogy enyhítse rossz érzését, az egyik zúzmarás ablak mellett helyezkedett el. Fölötte háromezer méterrel volt és egyre közeledett a Zugspitze – a hegycsúcs körvonalai élesen kirajzolódtak az acélkék égen. Az impozáns csúcsot hó borította.

Az erős szélben a függőkabin folytatta útját, sorra elhagyva a kőszirtekről fölmagasodó tartóoszlopokat.

Malone ideges volt, de nem csak a zsúfoltság miatt. Szellemelek vártak rá Németország legmagasabb csúcsán. Már csaknem négy évtizede kitért e találkozás elől. Az olyanoknak, mint ő, akik a múltjukat mélyen eltemették, egyáltalán nem egyszerű azt ismét előbányászniuk.

Pedig most éppen azért jött ide, hogy ezt tegye.

A kabin remegése lassult, amint beért a végállomásra, majd meg is állt.

A síelők kiözönlöttek egy másik felvonó felé, amely a völgykatlan másik oldalára vitte őket tovább, egy faház-

hoz és meredek pályákhoz. Malone nem tudott síelni; soha nem is akart.

Bement a látogatóközpont épületébe, amelynek oldalán tábla hirdette: Müncher Haus. A ház felét étterem foglalta el, a másik felében előadóterem, bár, kilátóhely, szuvenírbolt és egy kis meteorológiai mérőállomás.

Átnyomakodott egy üvegajtón, és kilépett a korlátokkal övezett teraszra. Az élénk alpesi szél csípte az ajkát. Stephanie Nelle szerint az illetőnek a kilátóterazon kell rá várnia. Egy dolog biztos. Csaknem háromezer méter magasan, az Alpokban, a találkozójuk mindenképpen magas szintű lesz.

A Zugspitze a határon állt. Hóval borított sziklás hegyoldal ereszkedett dél felé, az osztrák oldalon. Északon egy levesestál formájú völgy terült el, amelyet sziklás csúcsok kereteztek. A németországi Garmischt és ikervárosát, Partenkirchent hideg ködfátyol takarta el. Mindkét település sportcentrum volt, hiszen a környék nemcsak a síelők Mekkájának számított, hanem a szánkózókénak, a korcsolyázókénak és a curling híveiének is.

Ezeket a sportokat sem űzte.

A kilátóterasz szinte üres volt. Mindössze egy idősebb pár és a panorámát csodáló néhány síelő tartózkodott rajta. Malone azért jött ide, hogy megoldjon egy rejtélyt, amely azóta foglalkoztatta az elméjét, mióta azok az egyenruhások megjelentek náluk, hogy közöljék az anyjával: a férje meghalt.

„Megszakadt az összeköttetés a tengeralattjáróval több mint 48 órája. Kereső- és mentőhajókat küldtünk ki az Atlanti-óceán északi részére, amelyek átfésülték a hajó utolsó ismert tartózkodási helyének vidékét. Hat órával ezelőtt roncsokra bukkantak. Addig vártunk a hozzátartozók értesítésével, amíg kiderült, nincs remény arra, hogy túlélőket találhassunk.”

Anyja egyszer sem sírt. Ez nem vallott volna rá. De ez nem jelentette azt, hogy nincs porig sújtva. Évek teltek el, mire az ő tinédzseragyában kérdések kezdtek megfogalmazódni. A hivatalos közleményen túl a kormány nem sok egyebet árult el. Amikor belépett a haditengerészet kötelékébe, megpróbált hozzáférni a tengeralattjáró balesetének kivizsgálásával megbízott bizottság jelentéséhez, de megtudta, hogy az iratok titkosak. Amikor az igazságügyi minisztérium ügynöke lett, ismét próbálkozott, hiszen ekkor már hozzáférhetett számos titkos jelentéshez is. De ekkor sem sikerült. Amikor nyáron Gary, a tizenöt éves fia meglátogatta, újabb kérdésekkel került szembe. Gary nem ismerhette a nagyapját, de mindent tudni akart róla, elsősorban a halálának körülményeiről. A sajtó 1971 novemberében adott hírt az amerikai haditengerészet *Blazek* nevű tengeralattjárójának elsüllyedéséről, úgyhogy az interneten már több cikket is olvastak az esetről. Beszélgetésük föléléstette addig elfojtott kételyeit – ahhoz mindenképpen eléggé, hogy cselekedjen is.

Ökölbe szorított kezét bedugta prémes dzsekijének zsebébe, és járkálni kezdett a teraszon.

A korlát előtt több hatalmas távcső sorakozott. Az egyik mögött egy nő állt, hosszú haja rémes kontyba volt csavarva. Világos síruhában volt, a lécek és a botok mögötte heverték, ő pedig elmélyülten vizsgálta a völgyet.

Malone arrafelé sétált. Egy dolgot már régen megtanult. Sosem szabad sietni. Abból csak baj lehet.

– Gyönyörű látvány – mondta.

A nő megfordult.

– Az biztos!

Bőre barna volt, száját, orrát és szemét pedig Malone egyiptominak látta. Mindez arra utalt, hogy valószínűleg a Közel-Keletről származik.

– Cotton Malone vagyok.

– Honnan tudta, hogy én vagyok az, akivel itt találkoz-
nia kell?

Malone a távcső tartóoszlopa mellett heverő barna bo-
rítékra mutatott.

– Nyilván nem túl kényes ügyről van szó – mond-
ta. – Maga bizonyára csak megbízatást teljesít.

– Valami olyasmi. Síelni jöttem ide. Egy egész hétre.
Mindig vágytam erre. Stephanie megkérdezte, hogy nem
hoznám-e magammal – mutatott a borítékra – ezt. – Ismét
a távcsőbe tekintett. – Nem bánja, ha még nézelődöm egy
kicsit? Egy euróba kerül, és szeretnék alaposan körülnézni.

Elfordította a teleszkópot, hogy tanulmányozza a több
kilométerre elterülő német völgyet.

– Van magának neve? – kérdezte Malone.

– Jessica – válaszolta a nő, továbbra is a távcsőbe bá-
mulva.

Malone a boríték felé nyúlt.

A nő csizmája eléje vágott.

– Még nem! Stephanie azt mondta, egyértelműen hoz-
zam a tudomására, hogy ezzel maguk most egálba kerültek.

Malone tavaly Franciaországban kisegítette volt főnökét.
A nő akkor azt mondta, hogy tartozik neki egy szívességgel,
amit megfontoltan használjon majd föl.

Most eljött az ideje.

– Rendben. Az adósság törlesztve.

A nő kiegyenesedett. A szél vörösre csípte az arcát.

– Hallottam már magáról a Magellán Ügyosztályon.
Maga ott legendaféleség. Az eredeti tizenkét ügynök egyike.

– Nem tudtam, hogy ennyire népszerű vagyok.

– Stephanie mondta, hogy szerény is.

Nem volt kedve udvarias dicséreteket hallgatni. Várt rá
a múlt.

– Megkaphatom az iratokat?

A nő szeme villant egyet.

– Persze.

Malone fölvette a borítékot. Első gondolata az volt, hogy egy ennyire vékonyka valami miként válaszolhatná meg az ő kérdéseit.

– Bizonyára nagyon fontos iratok – mondta a nő.

Újabb lecke. Ne vegyél tudomást arról, amire nem akarsz válaszolni.

– Régóta dolgozik az ügyosztályon?

– Már néhány éve. – A nő ellépett a teleszkóptól. – De nem igazán kedvelem. Azon gondolkodom, hogy kilépek. Úgy hallom, maga is otthagya.

Amilyen elővigyázatlan ez a nő, a kilépés még jót is tene a karrierjének. Amíg ott dolgozott, Malone mindössze háromszor volt szabadságon, de ez idő alatt is végig kézszenlétben állt. A paranoia az egyik foglalkozási ártalom, amely az ügynöki tevékenységgel jár, és a visszavonulása óta eltelt két év még nem volt elegendő ahhoz, hogy ebből kigyógyuljon.

– Jó sítelést! – mondta a nőnek.

Holnap visszamegy Koppenhágába. Ma még fölkeres néhány könyvritkaságokat áruló boltot a környéken – ez az új foglalkozásával jár. Hiszen könyvkereskedő.

A nő átható pillantást vetett rá, miközben felszedte a léceit.

– Én is azt szeretném.

Lementek a teraszról, és átsétáltak a csaknem teljesen kihalt látogatóközponton. Jessica ahhoz a felvonóhoz igyekezett, amely a völgy túlsó oldalára vitte. Malone a függőkabin állomására ment, hogy visszatérjen a hegy lábához, háromezer méterrel alább.

A borítékot a kezében tartva lépett be az üres kabinba. Örült, hogy senki nincs ott. De közvetlenül az ajtók becsukódása előtt egy férfi és egy nő ugrott be. A felvonó kezelője becsapta az ajtót, kívülről bezárta, a fülke pedig kilibeggett az állomásról.

Malone kibámult az ablakon.

A szűk hely egy dolog. A szoros, zsúfolt hely meg egy másik. Malone nem volt klausztrófóbiás. Sokkal inkább a szabadság elvesztésétől tartott. Régebben elviselte – mint-hogy többször is ilyen helyzetbe kényszerült –, de ez a kényelmetlen érzés volt az egyik oka annak, hogy néhány éve, amikor belépett a haditengerészethez, az apjával ellentétben, nem a tengeralattjárókat választotta.

– Mr. Malone!

Megfordult.

Előtte állt a nő pisztollyal a kezében.

– Adja ide azt a borítékot!

KETTŐ

BALTIMORE, MARYLAND

9 ÓRA 10 PERC

LANGFORD C. RAMSEY ADMIRÁLIS SZERETETT tömegek előtt szónokolni. Először akkor vette ezt észre magán, amikor a Tengerészeti Akadémiára járt; az immár több mint húsz éve tartó karrierje során aztán végig kereste az alkalmat, hogy kielégítse ezt a vágyát. Ma a Kiwanis Közszolgálati Klub országos gyűlésén szónokolt, ami kissé talán szokatlan a tengerészeti titkosszolgálat fejétől. Élete a tények, szóbeszédék és spekulációk titkos világában zajlott, és csak időnként jelent meg a kongresszus előtt, hogy a nyilvánosságnak is beszámolót tartson. Az utóbbi időben azonban felettesei jóváhagyásával elérhetőbbé tette magát. Ingyen, költségektől és sajtókorlátozásoktól mentesen. Minél nagyobb a tömeg, annál jobb!

És van is rá igény.

Egy hónapon belül ez már a nyolcadik szereplése.

– Azért jöttem ma ide, hogy beszéljek valamiről, amiről önöknek aligha lehet értesülésük. Ez hosszú ideig titok volt. Amerika legkisebb tengeralattjárójáról van szó. – Végignézett a figyelő tömegen. – Most nyilván azt mondják magukban: *Ez megőrült? A tengerészeti titkosszolgálat vezetője egy titkos tengeralattjáróról akar beszélni nekünk?*

Bólintott.

– Pontosan ezt fogom tenni.

– Kapitány, gond van! – mondta a kormányos.

Ramsey a navigátor ülése mögött szunyókált. A kapitány, aki mellette ült, most kiegyenesedett, és a monitorokra meredt.

Valamennyi külső kamera aknák sokaságát mutatta.

– Szentséges szüzanyám! – motyogta a kapitány. – Minden álljon le! Egy centit se mozduljon ez az izé!

A kormányos engedelmeskedett, és átállított egy seregnyi kapcsolót. Bár Ramsey csak hadnagy volt, jól tudta, hogy a robbanószerkezetek rendkívül érzékennyé válnak, ha hosszú ideig sós vízben vannak. A Földközi-tenger fenekén jártak, nem messze a francia partoktól, és most körülvették őket a második világháborúból itt maradt halálos fegyverek. Ha a hajó törzse csak egy kicsit is hozzáér az aknák fémtestéhez, az NR-1 szupertitkos jármű semmivé válik.

A tengeralattjáró a haditengerészet legkülönlegesebb fegyvere volt, Hyman Rickover admirális szellemi gyermeke, a megépítése lélegzetelállító összegbe, százmillió dollárba került. Alig 145 láb, vagyis negyvennégy méter hosszú és tizenkét láb, azaz kevesebb mint négy méter széles volt. Tizenegy fős legénységgel működött. Tengeralattjáróként apró volt, de zseniális. Képes volt kilencszáz méteres mélységbe is lemerülni, a motort pedig egy különleges atomreaktor hajtotta. Három kilátóhely segítette a környezet figyelését. A külső fényszórók pedig lehetővé tették, hogy mindent jól lehessen látni. Egy mechanikus fogó segítségével lehetett a tárgyakat megragadni, egy kar pedig megtartotta és akár fel is darabolta őket. A támadó vagy rakétakilövő hajókkal ellentétben az NR-1-nek élénk narancssárga szárnya, lapos felső fedélzete, esetlen tőkeszárnyfülkéje és több kidudorodása volt, amelyek közül kettőben visszahúzható, al-

kohollal töltött Goodyear abroncsok voltak, amelyek segítségével a tengerfenéken lehetett közlekedni.

– Alsó támasztékokat irányba! – vezényelt a kapitány.

Ramsey értette, hogy mit akar csinálni a kapitánya. Szilárdan a talajon akarja tartani a hajótörzset. Helyes. A tévéképernyőkön mindenfelé csak aknákat lehetett látni.

– Készüljete a főballaszt kiengedésére! – mondta a kapitány. – Egyenesen föl akarok emelkedni. Nyílegyenesen!

A vezérlőben csend volt, amitől a turbinák sivítása még erősebbnek tűnt. A szelepeken áramló levegő sziszegése, a hidraulikus gépek folyadékának kotyogása, az elektronikus szerkezetek csipogása úgyszintén, pedig ezek a hangok korábban épphogy álmosítón hatottak.

– Lassan, nyugodtan! – mondta a kapitány. – Tartsátok egyensúlyban, miközben emelkedünk!

A kormányos megragadta a kallanttyúkat.

A tengeralattjárón nem kormánykerék volt, hanem négy kis kar. Ezt a vadászpülöktől vették át, és külön az NR-1-re alkalmazták. Bár meghajtása és felépítése a legkorszerűbb volt, a műszerek többsége inkább a kőkorszakot idézte, semmint az űrkorszakot. Értelt egy olyan olcsó sütőszerűségben készíttetek, amelyet az utasszállító repülőkön használnak. A fogókar egy korábbi haditengerészeti projektből maradt, a navigációs rendszer, amelyet az interkontinentális repülőjáratokról adaptáltak, a víz alatt éppen csak működött. Zsúfolt legénységi tér, a mellékhelyiség szinte csak dugulást produkált, és a kikötői szupermarketben vásárolt, előrecsomagolt készételeket ették...

– A szonár nem érzékelte ezeket, mielőtt megláttuk őket? – kérdezte a kapitány.

– Nem – válaszolta az egyik tiszt. – Egyszer csak megjelentek a látóterünkben.

Sűrített levegő áramlott a tökesúly tartályaiba, és a tengeralattjáró fölemelkedett. A kormányos a műszereken tartotta mindkét kezét, hogy szükség esetén módosítani tudja az irányt.

Legfeljebb harminc métert kellett emelkedniük, hogy biztonságban legyenek.

– Amint látják, sikerült kijutnunk abból az aknaerdőből – mondta Ramsey a tömegnek. – Ez 1971 tavaszán történt. – Bólintott. – Úgy van, már nagyon régen. Egyike vagyok azon keveseknek, akinek volt szerencsájük az NR–1-en szolgálni.

Látta az ámulatot az arcokon.

– Ma sem sokan tudnak a tengeralattjáró létezéséről. A hatvanas évek közepén építették teljesen titokban, még az akkori haditengerészeti vezetők nagy része előtt is leplezve. Meglepően kiváló volt a felszereltsége, és háromszor olyan mélyre tudott merülni, mint bármely más tengeralattjáró. Nem volt sem neve, sem fegyverzete, sem torpedója, sem hivatalos személyzete. Útjai titkosak voltak, nagy részük még ma is az. De ami még bámulatosabb: ez a hajó ma is működik. Jelenleg ez a második legöregebb, még ma is merülő tengeralattjáró, amely 1969 óta teljesít szolgálatot. Ma már nemcsak a haditengerészet használja, hanem civilek is. De amikor emberi szemre és fülre van szükség az óceán legmélyén, akkor ez az NR–1 feladata. Emlékeznek azokra a hírekre, hogy Amerika rácsatlakozott a tengerfenéken lévő telefonkábelekre, és így hallgatta le a szovjeteket? Nos, az NR–1 volt az. Amikor egy F–14-es egy Phoenix rakétával 1976-ban a tengerbe zuhant, az NR–1 találta meg a szovjetek előtt. A *Challenger* tragédiája után az NR–1 volt az, amely rábukkant a sérült szigetelésű rakétameghajtóra.

Semmi nem tudja jobban lekötni a hallgatóság figyelmét, mint egy történet, ő pedig rengeteget tudott mesélni

erről az egyedülálló tengeralattjáróról. Az NR-1 távról sem volt műszaki tökélynek mondható, rendszeresen elromlottak rajta a legkülönbébb dolgok, de a legénységének leleményessége mindig megmentette. Felejtsd el a műszaki leírást, találd fel magad – ez volt a mottó. Szinte mindegyik tiszt, aki ott szolgált, magasra került a ranglétrán, beleértve őt magát is. Örült, hogy most már beszélhet az NR-1-ről, és hogy ez erőteljesen hozzájárul a haditengerészet toborzási sikereihez. A hozzá hasonló veteránok rengeteg történetet tudtak, azok pedig, akik most a reggelijük mellett ülve hallgatták őt, majd továbbadják minden szavát. A készenlétben álló sajtó pedig még szélesebb körben terjeszti majd mindent. *Langford Ramsey admirális, a haditengerészet hírszerzési főnöke a Kiwanis Közszolgálati Klub országos gyűlésén azt mondta a hallgatóságnak...*

Egyszerű elképzelése volt a sikerről.

Meg kell előzni a hibák létrejöttét.

Már két éve nyugdíjba kellett volna vonulnia, de ő volt az amerikai fegyveres erők legmagasabb rangú színes bőrű tisztje, az első agglegény, aki ellentengernagyi rangot ért el. Oly sokáig és oly gondosan tervezett mindent! Arca mindig ugyanolyan szenttelen maradt, akár a hangja. Szemöldökét sosem vonta föl, nyílt tekintete egyszerre volt lágy és közömbös. Egész tengerészeti karrierjét egy navigátor alaposágával térképezte föl. Semmilyen zavaró tényező nem merülhetett föl, pláne akkor, amikor a célja már látótávolságba került.

Végigtekintett a tömegben, és bizalmas hangon újabb történeteket adott elő.

Mindeközben azonban nyomasztotta egy probléma.

Egy lehetséges akadály az úton.

Garmisch.